

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice**, so sídlom v Košiciach, Staničné nám. 9, proti povinnej **AGRIP s.r.o.**, naposledy so sídlom v Košiciach, Dneperská 6, **o vymoženie 331,94 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. Er 3450/99, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Ing. Karola Mihala, so sídlom Exekútorského úradu v Košiciach, Moyzesova 34, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 29. februára 2012 sp. zn. 8 CoE 34/2011 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 29. februára 2012 sp. zn. 8 CoE 34/2011 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací označeným uznesením odmietol odvolanie súdneho exekútora (ďalej len „exekútor“) proti uzneseniu Okresného súdu Košice II z 2. mája 2011 č. k. Er 3450/99-10, ktorým po vyhlásení neprípustnosti exekúcie bola táto zastavená a ktorým exekútorovi nebola priznaná náhrada trov exekúcie. Odmietnutie odvolania odôvodnil tým, že ak Exekučný poriadok komplexne upravuje okruh účastníkov exekučného konania, nie je možné pri posudzovaní účasti v exekučnom konaní aplikovať všeobecné ustanovenia O. s. p. platné pre sporové konania (§ 90) a pre nesorové konania (§ 94 ods. 1). Z uvedeného dôvodu exekútora nebolo možné podľa § 94 ods. 1 O. s. p. považovať za účastníka exekučného konania, aj keď sa rozhodovalo o jeho trovách (v konaniach začatých do 1.2.2002). Až novelou zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, vykonanou zákonom č. 32/2002 Z. z., bol § 37 ods. 1 Exekučného poriadku doplnený na konci o vetu „Ak súd rozhoduje o trovách

exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.“ Súdny exekútor preto postavenie účastníka konania nemal a jeho odvolanie bolo potrebné odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. ako podané niekým, kto naň nebol oprávnený.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie súdny exekútor. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že odmietnutím odvolania mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas osobou oprávnenou na jeho podanie, preskúmal napadnuté uznesenie a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Občiansky súdny poriadok upravuje prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu v ustanoveniach § 237 a 239 O.s.p.

Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je v prvom rade prípustné (a súčasne dôvodné) vtedy, ak je konanie postihnuté vadami taxatívne uvedenými v § 237 O.s.p., ktoré spôsobujú tzv. zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. K týmto vadám prihliada dovolací súd – ak je dovolanie podané včas a na to oprávneným subjektom – z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.). Existenciu väd konania uvedených v ustanovení § 237 O.s.p. dovolateľ tvrdil, a to konkrétne vadu uvedenú pod písm. f/.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy a pod.). Takýmto procesným právom účastníka je i to, aby rozhodnutie súdu prvého stupňa, s ktorým nesúhlasí, bolo na základe jeho odvolania preskúmané odvolacím súdom. K odňatiu možnosti

konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. Takýmto rozhodnutím môže byť aj uznesenie o odmietnutí odvolania z dôvodu, že bolo podané neoprávnenou osobou, ak záver odvolacieho súdu o tejto otázke nie je správny.

V prejednávanej veci odvolací súd nepovažoval súdneho exekútora za osobu oprávnenú podať odvolanie z dôvodu, že exekučné konanie začalo ešte pred 1. februárom 2002, kedy nadobudla účinnosť novela Exekučného poriadku, ktorá pri rozhodovaní o trovách konania priznala postavenie účastníka aj súdnemu exekútorovi, a že v zmysle prechodných ustanovení exekučné konanie sa malo dokončiť podľa doterajších predpisov.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že aj keď v zmysle prechodných a záverečných ustanovení Exekučného poriadku nebolo možné v danej veci aplikovať § 37 ods. 1 v znení od 1. februára 2002, odvolací súd mal súdneho exekútora považovať za účastníka pre určitý úsek konania bez ohľadu na to, že toto jeho postavenie nebolo pôvodne v zákone výslovne určené. Účastníkom pre určitý úsek konania je osoba (fyzická osoba alebo právnická osoba, prípadne aj štát), o ktorej procesných právach a povinnostiach sa má v konaní rozhodovať (Mazák, J. a kolektív. : Základy občianskeho procesného práva, Bratislava, Iura Edition, 2007, s. 97). Postavenie inej osoby ako účastníka konania pre určitú časť (exekučného) konania je potrebné vyvodiť z konkrétnej procesnej situácie.

V predmetnej veci rozhodovanie o trovách exekúcie v súvislosti s jej zastavením sa priamo dotýkalo práva súdneho exekútora na náhradu týchto trov. Aj podľa právnej úpravy platnej pred 1. februárom 2002 bol preto súdny exekútor účastníkom exekučného konania v časti, v ktorej sa rozhodovalo o trovách exekúcie, a to i bez výslovného určenia tohto jeho postavenia. Ním podané odvolanie smerujúce proti výroku o trovách exekúcie preto nebolo možné odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. novembra 2011 sp. zn. 2 Cdo 205/2011, ktorým bol zároveň nepriamo odmietnutý právny záver vyplývajúci z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 27.1.2010 sp. zn. 1 Cdo 14/2010). Nesprávnym odmietnutím odvolania mu tak bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p).

Výskyt niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. je zo zákona nielen dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu, vydanému v konaní touto

vadou postihnutom, ale zároveň je tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v takom konaní nemôže byť považované za správne. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto uznesenie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júla 2012

JUDr. Rudolf Č i r ě, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová